

Trangt om saligheten

Det er ikke bare i dag det kan være vanskelig å skaffe seg tak over hodet. I «de harde trettiåra» var bolignøden stor, og mange måtte ta til takke med krypinn «som på grunn av elde, mangelfullt vedlikehold, soppangrep m. m. er uskikket til å huse mennesker. Det er boliger som er fuktige, mørke, trekkfulle, vanskelig å gjøre rene, uten vann og kloakk o. s. v.». I Tidsskriftet nr. 20/1936 drøfter Axel Strøm helserådets adgang til å «forby («kon-demnere») boliger som det finner mislige...», selv om han modererer seg ved å hevde: «Det er neppe tvil om at boligenes innflydelse på helsen har vært adskillig overdrevet så vel av publikum som læger. Eller, for å si det mere forsiktig, vår viden på dette område er ennå så mangelfull, at man bør være meget varsom med å uttale sig om boligforholdenes innvirkning på sundheten. De senere års erfaringer synes å tyde på at sammenlignet med andre hygieniske faktorer som f. eks. ernæringen spiller boligforholdene en mindre rolle.» Ut fra avsnittet under å dømme kan det i hvert fall ikke være tvil om at folk hadde liten plass (Tidsskr Nor Lægeforen 1936; 56: 1125–37).

Fra Oslo helseråds avdeling for bolighygiene. Om «kondemnerte» boliger.

Av Axel Strøm, Oslo.

Efter den internasjonale boligstatistikks mål for overbefolkning (mere enn 2 personer pr. rum, kjøkken iberegnet) var 17 leiligheter = 11 pct. overbefolket. Efter Oslo sundhetsvedtekters mål (minst 10 m.³ pr. individ over 10 år og minst 5 m.³ pr. individ under 10 år i leilighetens våningsrum) var 32 av leilighetene = 21 pct. overbefolket

i utilladelig grad. Den verste overbefolkning fantes i en rønne i Lakke-gaten hvor der i et elendig rum på 15 m.² (33 m.³) bodde 7 voksne personer av begge kjønn. Fig. 3 viser et riss av rummet med soveplassene inntegnet.

